

1995 – Intro

Der er sket ting, siden vi sidst sad i dette smagløse lokale.

Det drejer sig ikke om Clinton mod Bush.

Ej heller om Frimann og Brøndby, Danmark og Litauen eller om nynazister, Tamiler og andet godtfolk.

Eller at både Hafnia, Unibank og Klaus Ryskjær er gået på røven med større eller mindre drøn.

Nej, denne tale handler om store og væsentlige ting:

Om en person, der bliver inviteret med en roulette, og kommer med en fadølsmaskine med lunkent øl.

Om en mindreværdig bajerfed substitut, der vinder både bridge, tennis og golf.

Om aflysninger, udebliven og afbud, der hverken var begrundet i dødsfald eller ophold i detentionen.

Kort sagt, jeg taler om kaos, anarki og forfald. Om snigløb på basale værdier.

Nu er det så heldigt, at vi blandt os har mindst 10 personer, der i klarsyn, IQ, muskuløsitet, velproportioneredehed og virilitet ligger klasser over almindelige dødelige.

Denne braintrust har – til almindelige beroligelse for de kvindelige fremmødte støttepersoner – i en saglig og sober debat denne eftermiddag, løst både store og små problemer.

Så derfor verden er igen i lave: Hør på os, hvilke tiltag vi i uendelig visdom har besluttet:

Allan forventes uophørligt at hive i svenskerens böster og hofteholder.

Johnny forventes at drikke både 12 år gammel sur Bailey og 12 år endnu ældre pærebrændevin.

Groe forventes at uddele et passende antal ildehørte sandheder, og gå ikke tidligere end kl. 5.

Hr. Madsen forventes at hoste og gå indenfor 2 timer – men det gør han ikke alligevel.

Alle forventes at danse som sindssyge, særligt hr. Nielsen og fr. Wandel - ikke nødvendigvis med hinanden.

Poul skal være lun og Pus skal være stiv.

Kort sagt, selvom I er både innovative og kreative, og sikkert meget hellere vil noget helt andet, så – udelukkende for at redde en verden, der er ved at gå amok – opfører jer ligeså åndssvagt som I plejer.

I så fald skal I være meget velkomne.

1998 – Intro

Værtens velkomst vil i aftenens anledning befinde sig på et tårnhøjt videnskabeligt niveau.

Det hæfter jo automatisk de kvindelige deltagere af.

Så dette er talen til bridgeklubbens herrer.

De er blevet ældre.

Selvom enkelte af dem i nattemørket på Crazy Daisy i Svendborg ville prøve at bilde en svært beruset mus ind, at I kun lige var 40, hjælp det ikke ret meget, for den ældste mus havde kun lige fået hår på karamellen.

Så er det et faktum, at bridgeklubbens tilstedeværende herrer er på vej mod de 60.

Så er man definatorisk: Gammel.

Og det er jo en ny situation som inspirerede mig til rette forespørgsel til nogen, der forventes at vide noget om dette fænomen.

Så jeg kontaktede Ældresagen.

Jeg modtog derfor denne pjece.

Skrevet med store typer.

Den er illustreret med billeder af halvskaldede tandløse gamlinger, der er med fjogede grin laller rundt med kørestole og suspensorier.

Hvordan passer bridgeherrerne nu ind i dette nye scenarie?

Det fremgår af pjecen, at man netop i vores alder undergår voldsomme forandringer:

For manden er forandringerne primært psykisk.

Omvendt for kvinden - men hende skal jeg jo ikke tale om. så om hendes manglende psykiske forandringer skyldes, at hun er født senil, skal jeg ikke kunne udtale mig om.

Pjecen bruger mange ord for at beskrive den harmoniske unge mands udvikling til grumpy old man: Den professionelle surmuler.

Passer det nu for bridgeklubbens herrer?

Well, ind imellem er det vel sådan - særlig når bridgekvaliteten påvirkes af tilstedeværelsen af stormesteren fra Listed - at der kan ryge en enkelt finke af panden.

Men – overall – hersker der blandt bridgeherrerne en civiliseret omgangsform, der vel nærmest kan karakteriseres med en nyhansensk betegnelse: posestiv.

Et andet karakteristika ved den gamle mand er hans udnyttelse af en stadig stigende fritid.

Efter pjecen sker det typisk horisontalt - gerne i en hængekøje om en styrkende kop kamillete. Og når bølgerne går højt, må røven i vejret i et staudebed.

Passer så det på bridgeherrerne?

Jo, det med den stigende fritid, det er nok rigtigt.

Engang var det sådan, at alle, bortset fra greven, sled sig en pukkel til.

Nu må selv Rollo erkende, at selvom han nærmer sig 26 ugers ferie om året, så er han blevet overhalet indenom af både høj og lav - jeg tænker her specielt på Stig og Jørn - men der er andre, der er pænt på vej, selvom de går lidt mere stille med dørene.

Men anvendelsen af den øgede fritid - der kører vi lige modsat af strømmen.

Hvor vi i vores grønne ungdom ofte og gerne hengav os til det horisontale - enten på ryggen med en Bill & Ben bog over hovedet. Eller på maven - men en herlig model nedenunder. Så er vi nu blevet vertikale.

Selv medlemmer uden skyggen af talent eller fysionomiske forudsætninger, svinger golfkøller og skistave, så man skulle tro, at de var teenagere.

Og på det søvn-mæssige område er der enkelte medlemmer, der helt kan undvære det.

Pjecen fastslår, "sex ophører med at interessere den ældre mand". Hvordan passer det postulat på bridgeherrerne?

Se, det med interessen, det er i hvert fald ikke rigtigt.

På det mere teoretiske plan, er seksuelle emner konversationsmæssigt næsten på højde med missede birdie puts og langt over politik og kultur.

På det mere praktiske område, er det vel rigtigt, at vore erobringer ikke er helt så talrige, som de var engang. Men det skyldes nok blot, at vi har udviklet en forfinet kritisk sans:

Så der skal mere til, end at Frosty svinger med patterne for at få Korte ud over de Bornholmske klipper.

Men når kvaliteten er der, så er der intet, der stopper bridgeherrerne - hvad enten de kl. 4 om morgenen skal vandre gennem Christiansmindes skove, eller efter en søvnløs nat skal ræse 8 timer af en glohed autobahn for et enkelt stød i bamsen i Augsburg.

Pjecens sidste karakteristika af den ældre mand må jeg desværre nok erkende passer lidt: "old men forget".

Det der med overholdelse af bridgeaftaler. Det kunne være bedre.

På den anden side, sådan har det sgu altid været, og bridgekassen lever jo af det.

Min pjece siger til al held ikke noget om spiritus.

For her har slapheden bredt sig.

Hvad fanden ligner det, at Johnnys alkomentar – rødt på grønt – demonstrerede, at et flertal af bridgeherrerne kl.1 om natten i Svendborg, efter en lang og hård dag sammen med udvalgte socialkammerater, er i stand til at føre motorkøretøj på fuld betryggende vis.

Se, alt det her skal jo opsummeres på en eller anden måde. Det kan gøre enkelt: Det er uigendriveligt bevist, at bridgeherrerne hverken er gamle eller ældre.

De er spændstige, virile og intellektuelt på toppen.

Da jeg har forstået, at der iblandt os er visse skeptikere, så er budskabet til bridgeherrerne: Vis disse skeptikere, hvor Aron købte øllet.

Brug aftenen i aften til at bevise, at I kan opføre jer lige så åndssvagt som for 29 år siden.

Så skal I efter ordre være meget velkomne.

2004 – Intro

Vi sidder her, selvom det er uge 7.

Hvis nogen vil brokke sig over det – og det er der utvivlsomt – så se jer omkring, og ret kritikken mod de 13 paphoveder, som på en generalforsamling for 1 år siden – fuldstændigt enstemmigt – vedtog, at sådan skulle det være.

Nu sidder vi her ikke desto mindre.

Når vi sidder her i disse – på trods af flere gange hattepak – stadig usle omgivelser, så skyldes det, at flere medlemmer brokkede sig over, at vi sidste år sad i ergonomiske stole – som man ikke kunne brokke sig over – på Tuborg Havnevej.

Så dem, der vil brokke sig over, at de nu – som sædvanligt – sidder ad helvede til, må finde disse anti-Tuborg havnevej medlemmer. Jeg skal gerne anvise.

Når vi nu sidder her, skal vi – surprise, surprise – have noget at spise og noget at drikke. Vi skal have andelevermousse, kalvesteg og Tiramisu, og dem, der vil brokke sig over det, skal henvende sig til fru, slagter Broe og Amandus.

Dem, der vil brokke sig over vinen, skal henvende sig til hr. Wandel.

Når vi er færdige med at spise, forventer nogen, at vi skal danse.

Musikken er i år sammensat ud fra den laveste fællesnævners princip. Så hvis nogen vil brokke sig over, at der er for lidt hip hop og for meget dansktop, så kig jer omkring og find den laveste fællesnævner. Det skulle være ret let.

Se det at folk efter så mange år – 35 – stadig har energi til at brokke sig, over både dette og hint, Det er jo i virkeligheden et positivt træk.

Tænk, hvis alle i stedet for tog på skiferie eller meldte afbud eller bare blev væk.

Almindelig – men civiliseret – brok er den lim, der holder denne hæderværdige forening sammen.

Man har trods alt de venner, man har fortjent. og Jeg har dem ikke bedre end jer. Det vil jeg – helt mod reglerne – ikke brokke mig over.

Så derfor skal jeg efter fruens ordre sige, at I er hjertelig velkomne.

2005 – Intro

Jeg er formand i denne hæderværdige forening.

For de få, der ikke allerede ved det, så er det ikke en særlig byrdefuld opgave.

Jeg forventes at rejse mig på den ordinære generalforsamling og sige noget sludder. Og selv for mig, er det jo ikke en særlig vanskelig opgave.

Derudover er det min opgave nidkært at vogte over, at alt i denne meget traditionel forening forløber helt efter de hævdvundne traditioner.

Det er heller ikke særligt svært.

Når det drejer sig om løbende bridgearrangementer, går det ud på at sikre, at dem, der plejer at komme for sent, stadig gør det.

At kortene forbliver i sin sædvanlige usle forfatning.

Det går helt af sig selv.

Med hensyn til bridgen, så er der også faste traditioner, som helt rituelt skal overholdes:

Det er noget med, hvem der skal fortælle sin makker, at han er helt debil – eller det, der er værre.

Og så er der noget med, hvem der skal vinde og tabe.

Og det går normalt også helt efter planen – i hvert fald de gange, hvor d´herrer Nielsen, Hansen, stormesteren fra Bornholm og den lille bolighaj er tilstede.

Så er der bridgeudflugten.

Igen en nem opgave. Her skal der holdes øje med bundniveauet på de dødssyge undskyldninger, der indløber inden for dage inden afholdelse af en udflugt, der har været planlagt i ca. 1 år.

Og så skal der holdes øje med, at et passende antal af de 8-10 glade idioter, der deltager, enten bliver umådelige stive eller umådelige lune eller begge dele.

Det er heller ikke særligt svært.

Processen ved generalforsamlingen er nogenlunde den samme.

Med hensyn til medlemmernes promille, har jeg noget ekstra værktøj i min kasse, der blandt andet består i et antal flasker.

Der uanset, at sidste salgsdag løb ud i det forrige årtusind, troligt bliver slæbt frem.

Det samme gælder musika, som efterhånden ikke engang er gangbart i De Gamles By.

Set i traditionelt lys har den forgangne sæson været nærmest smertelig for den gamle formand.

Grove uregelmæssigheder har forstyrret min ellers rolige nattesøvn.

Det er for pinefuldt for mig at opremse dem alle – men nogen enkelte kan ikke forbigås:

Det gælder hr. Rasmussen, der i sin dybe senilitet helt har glemt, at han hverken hedder Hansen eller Nielsen, og mener, at det er passende for en næsten nybegynder at skrive sit navn i den usle præmietallerken.

Så er der et par medlemmer – min medfødt diskretion forbyder mig at nævne dem ved navne – som mod alle hævdvundne regler er begyndt at tale sukkersødt – nærmest tøsedrengeagtigt – til deres medspillere.

Så er der Bogenseturen, der for det første udmærkede sig ved en helt uacceptabel høj mødeprocent, og så med hensyn til stivhed og lunhed løb helt af sporet:

Hvad ligner det, at hr. Kornerup stadig har sit kørekort, og at kassereren må gå den tunge vej tilbage til alle de ventende modeller for at fortælle, at resten må styre direkte mod poolen og hunbold.

Og så er der generalforsamlingen:

Magen til saglige dødssyge affære skal man lede længe efter. Ingen vold. Ingen bøder.

Og så sidder vi her.

Igen er der helt kludder i bonerne.

Hvor fanden af afbuddene.

Har medlemmerne i deres almindelig svækkelse fuldstændigt fortrængt, hvor elendigt man sidder i denne kælder, hvor dødssyg bordherren var sidste år, og at musikken enten er for ny eller for gammel, for høj eller for lav?

Og så er der igen hr. Rasmussen, der har lokket en fuldstændig uskyldsren pige med til dette skrækelige arrangement.

Hvad bliver det næste?

At hr. Madsen spiser pænt op, og går som den sidste?

At alle de andre konverserer høfligt, og går inden natmaden, så de kan være klare på golfbanen, når solen står op?

Vi sidder i dag 24 mennesker hernede, og det er faktisk 24. gang, at vi netop sidder her.

Se, hvis der skal blive en gang nr. 25, så vil formanden gerne opfordre forsamlingen til at finde tilbage til dydens smalle sti og huske, at I i sæsonen 2006 skal opføre jer ligeså åndsvagt, som I plejer.

Så skal I være hjertelig velkomne.

2006 – Intro

I går, da jeg sad og hældte ny vin på gamle flasker, og for syvogtredivte gang indspillede de samme gamle travere på en ny måde, tænkte jeg tanker.

Jeg vil gerne sige noget sensationelt om bridgeklubbens bedrifter i 2005.

Mens jeg sad og tænkte over det, nåede jeg til den konklusion, at jeg er blevet et surt gammelt røvhul:

Når jeg hører dronningens nytårstale er jeg ved at brække mig.

Når jeg hører Fjoge Rasmussen fortælle, hvorfor han i dag mener det modsatte af i går, er jeg ved at brække mig.

Når jeg en samling hjernedøde palæstinensere trampe rundt på Dannebrog i Gaza, er jeg ved at brække mig.

Når jeg kan høre, at vandet går på Henrik Knudsen over Søren Hansens sidste birdie i Dubai, er jeg ved at brække mig.

Når jeg på klienter jubler over deres friværdier og aktier og 4-hjuls trækkere – og ved at det hele en Gods good time ender i Skifteretten – så er jeg også ved at brække mig.

I min tid var de 3 F'er: Fisse, fadbamser og federter. I dag er det friværddi, firehjulstrækker og fladskærme.

Er det en fremgang?

Så kom jeg til at tænke mig, at man jo bare kan droppe sin tv-licens og sit avis abonnement og lade vær med at gå på arbejde. Og nøjes med at gå til bridge hver anden mandag.

Så ville man vist konstatere, at 2005 egentlig – og til al held – ikke indeholder særlig meget sensationelt i forhold til 2004, og de sidste 37 år.

Der er nogen, der vinder og nogen, der taber.

Der er nogen, der bliver sure på hinanden. Men alligevel opfører alle sig nogenlunde civiliseret.

Der er nogen, der sidder i Skovshoved Havn og venter på nogen, der ikke kommer.

Der er nogen, der tager til Paris, og har det pisseskægt. For de har de altid, når de tager på bridgetur.

Det er ikke spor sensationelt.

Men hvis folk i den store verden ville opføre sig bare nogenlunde ligeså civiliseret som vi gør i vores lille forening, så ville vi leve i en verden, hvor selv et surt gammelt røvhul som jeg, ville have lyst til at stå op om morgenen.

Så hvis alle her bare vil fortsætte med at lade være med at lave sensationer, og opføre sig som de plejer, så skal de være hjertelige velkomne.

2007 – Intro

Det er meget trendy at kommunikere.

Når man vågner om morgenen er brevkassen – uanset hvilke mærkater man klister op på døren - fyldt med tilbud og gratis aviser.

Radio og tv kører i døgndrift, kun afbrudt af krise og breaking news om at det blæser i Hirtshals, og at der er kø i Flagtoftekrydset, og at DSB ikke kører, og at en muslim har hugget hovedet af en anden.

Mig bekendt har det været sådan siden tidernes begyndelse.

Så det med dagens sensation kan det indimellem være svært at forholde sig til.

På min vej til kontoret kan jeg observere gående, cyklende og kørende personer, der taler i mobiltelefon med hinanden.

Det er svært at bevæge sig i det offentlige rum uden at få indgående kendskab til sine medborgeres sexliv, der syn på både han- og hunbold og Marys nyeste lingerikollektioner.

Normalt lykkes det for mig at komme ind på mit kontor for alle dem, der står uden for og ryger og sms´er til hinanden. Det er rart at vide, at hvis de ikke dør af cigaretterne, skal en lungebetændelse nok få ram på dem.

Når jeg kommer op, bliver jeg mødt med en skov af mails.

Alle sammen urgent, og alle sammen med fantastiske tilbud om at investere min friværdis i serbiske derivater eller forlænge min tissemand. Eller billeder fra Claus Roe´s seneste bedrifter.

Det, der på nudansk hedder "Face to face communication" består af kaffe latte og mobiltelefon. Hvis man sms´er og samtidig hviner, fniser og slubrer kaffe, så har man det, der hedder en "god snak".

Det forekommer mig, at mængde af kommunikation efterhånden er blevet omvendt proportionel med væsentligheden af det, der kommunikeres.

Når man ser og hører alt det vrøvl, der kommunikeres, kunne jeg i hvert fald godt ønske mig lidt mere tænsksomhed og lidt mindre kommunikation.

Hvad har så alt der her at gøre med bridgeklubben.

Jeg hører til den gammeldags type, der printer mine mails ud og gemmer dem i omslag.

Når jeg ser kommunikationen for de forgangne år, må jeg konstatere, at bridgeklubben kommunikerer langt under gennemsnittet.

Kun når helt væsentlige problemer – så som hr. Madsens sengetid – er på agendaen, kommer medlemmerne til tasterne.

Til beroligelse for dem, der ikke deltog i eftermiddagens generalforsamling, kan jeg røbe, at denne intrikate problemstilling har fundet en løsning.

Nogle vil formentlig hævde, at et sådan væsentligt problem formentlig kunne have været løst både hurtigere og bedre, hvis vi blot kommunikerede noget mere.

Andre vil mene det stik modsatte.

Et af de tricks, som kommunikatorerne bruger, når de skal bevise, at et eller andet er på en eller anden måde, er det, man på RUC kalder 10-20-30 modellen.

Den går i alt enkelthed ud på, at man går 10, 20 eller 30 år tilbage i tiden, og sammenligner det, der skete dengang med det, der sker i dag.

Det har den fordel, at folks hukommelse er så påvirket af både kommunikation og spiritus, at ingen kan huske noget som helst.

Skal metoden anvendes med succes kræver det, at man står med en hel masse papir i hånden, som formodes at dokumentere det vrøvl, man står og siger.

Det er ligegyldigt, om det er indkøbslisten fra Bilka fra i går, for der er alligevel ikke nogen, der tør stille spørgsmål til en mand med papir.

Hvad kan vi så bruge dette tilbageblik i historiens skatkammer til?

Ikke til ret meget.

Vi kan konstatere, at vi sikkert alle sammen har haft forventninger, som ikke blive indfriet. Men disse forventninger er gået i både positiv og negativ retning.

Vi kan konstatere, at vi for en stor dels vedkommende har fået sat en ny generation i værk. Selvom bridge ikke ligefrem er deres hovedinteresse, har de masser af andre talenter, men de bliver nok ikke milliardærer alle sammen. Men det er ikke kommunikationens skyld.

Så alt det vil jeg bruge til at bevise, at fordi bridgeklubben gennem mere end 30 år har været i stand til at kommunikere i tilstrækkeligt omfang, Shia og Sunni muslimer og alle mulige andre kunne lære en hel del af.

Som hvis alle vil fortsætte med at holde kommunikationen på et nødvendigt minimum – uden at falde i søvn midt i forretten – så skal I alle være hjertelige velkomne.

2009 – Intro

Alle dem, der nu sidder og forventer en længere udredning om, hvordan vi får vores friværdier tilbage, hvordan vi får aktiekurserne og vores potens til at stige, og hvordan vi får vores pensionsopsparing til at slå til, og hvordan vi får wellness på Rømmø.

De kommer til at vente forgæves.

Jeg har alle svarene – men jeg siger det ikke før næste år.

Det jeg sige nu, er for det første rigtig hjertelig velkommen.

Dernæst vil jeg sige, at aftenens menu: Laks, roastbeef, tiramisu suppleres af vinbondens bedste druer.

Jeg skal hilse fra vores 2 traditionelle serveringsjomfruer K og Krisse og sige, at de er optaget af andre aktiviteter. Men de er stadig jomfruer. De substitueres i år af Pabloen og Partner. Tag vel imod dem og beløn deres præstationer med rund hånd, som I plejer.

Så vil jeg – for dem, der ikke kan regne – fortælle, at dette er et jubilæumsarrangement.

Det vil ikke nødvendigvis kunne aflæses af aftenens traktement – men sådan er det.

40 år.

Intet er jo i vores fremskreden alder mere interessant end at begive os tilbage gennem tidernes mørke til det glørværdige år 0 i bridgeklubbens historie: 1969.

Muligvis fordi skrivekunsten dengang befandt sig på et primitivt niveau – eller fordi vi dengang havde bedre ting at bruge vores højre hånd til og på – må det erkendes, at vores annaler er tomme.

Men det var vist nok et godt år.

Så kan vi se på referaterne fra 1979 og 1989 og 1999 og – mirabele dictu – det var også gode år.

Og referaterne står uimodsagte.

Det må give anledning til en hel del mysticisme.

For hvis man som jeg desværre ikke kan undgå at tale med andre mennesker, høre radio, se tv og læse aviser, så vil man sort på hvidt kunne se, at alting simpelthen er gået ad helvede til de sidste 40 år.

Gode nyheder – end ikke om Players 69 – sælger ingen aviser.

Må jeg komplementere alle omkring mig for at lave gode nyheder og samtidig begræde alle de stakkels mennesker, som øjensynlig er sat i verden – ovenikøbet med løn – for at fortælle, at jordens undergang er nær.

Lur mig, om vi ikke også sidder her om 10 år, og kan fortælle hinanden nogenlunde den samme historie.

Der er bump på vejen – ellers ville det hele jo ende med at blive røvkedeligt.

Men på trods at tudeprinsler og grædekoner, er vi meget gode til at komme over disse bump.

Nogle vi kalde dette for lalleglad optimisme eller held. Jeg vil kalde det for almindelig civiliserede udvikling - men det er nok, fordi jeg ikke har forstået en skid af det hele.

Men hvis I vil følge mit gode råd - og det er oven i købet ganske gratis - så fortsæt med at opføre jer som I gjorde i 1969 og fremover. så skal jeg til gengæld love, at I skal være lige så hjertelig velkommen i 2019.

2021 – Intro

Selvom vi ikke har tradition for at være enige om alting, tror jeg alle kan være enige med mig i, at 2021 ikke har været et år, der hører til på den øverste præmiehylde.

Skulle jeg starte fra nederste hylde for at vælge årets svagpisser, var jeg kortvarigt i tvivl, om det var dronningen med tudefjæset, lalleglade Phillip Faber eller skrigeskinken. Men sidstnævnte vandt i overbevisende stil.

Hvad der kan ^{for} selv min svage stråle til at strinte i mange retninger, er alle de grødhoveder, som dænger os til med forbud og løftede pegefingre og taler til os, som om vi var små børn i pottetræning.

Så er det jo dejligt at kunne konstatere, at visse ting ikke har ladet sig påvirke at tidernes almindelig ugunst:

F.eks. er det helt tro mod traditionerne, at hr. Nielsen endnu engang har hjemført pokalen.

Det er næsten ligeså tro mod traditionerne, at pokalen i utvivlsomt nypudset stand befinder sig et andet sted – men tillykke alligevel.

Det er også hæderværdigt, at så mange medlemmer har fundet frem til denne generalforsamling og at Players 69 ikke har fundet vej ind op skrigeskinkens forbudsliste.

Og endnu engang tak til Fr. Kornerup, der vil medvirke til at kaste glans over aftenens svenske juleskinke med sædvanligt tilbehør og vinbondens restlager.

Ham skulle jeg for øvrigt hilse fra.

Hvad vil så 2022 bringe?

En gammel bekendt skrev engang til mig:

"Out of the gloom

A voice said unto me

"Smile and be happy,

Things could be worse."

So I smiled and was happy

And behold, things did get worse."

Sådan går det forhåbentlig ikke.

Helt uden evidens baseret grundlag, vil jeg vove den påstand, at vi også i 2022 vil kunne afvikle mange muntre bridgearrangementer, selvom formatet muligvis skal laves om.

Så derfor – min meget gode venner – velkommen til denne generalforsamling.

Som James Bond vil sige, hvis hans film nogensinde når at få premiere: "Live another day".

Det må vi vel kunne forlange.